

ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေးများ လိုအပ်နေသည်

အပိုင်း (၁)

နိုင်ငံ့အာဏာ ဆိုသည်မှာ အခြေခံအားဖြင့် ထိုနိုင်ငံနှင့်နိုင်ငံသားတို့ကို ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရန်၊ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးမှုများကို ဖြစ်ထွန်းစေရန် အမျိုးသားအကျိုးစီးပွားကို မထိခိုက်စေပဲ စီမံဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် ဖြစ်သည်။ လွတ်လပ်၍ သမာသမတ်ရှိသော ရွေးကောက်ပွဲဖြင့် နိုင်ငံသားတို့က အများသဘောတူ ရွေးချယ်တင်မြှောက်ထားသူများ၊ တနည်းအားဖြင့် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များထံ ထိုသို့စီမံဆောင်ရွက် နိုင်သော အခွင့်အာဏာများကို ယုံကြည်စွာ ပေးအပ်ထားကြသည်။ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တို့ကလည်း သတ်မှတ်ထားသည့် အချိန်ကာလတခု (သို့) စီမံဆောင်ရွက်စရာများ ပြီးဆုံးသည်ဟု သတ်မှတ်ထား သည်အထိသာ တာဝန်ယူလုပ်ဆောင်ကြရသည်။ သို့ဖြစ်ရာ နိုင်ငံ့အာဏာသည် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် များထံမှ ဆင်းသက်မလာပါ။ နိုင်ငံ့အာဏာ၏ မူရင်းဇစ်မြစ်မှာ ထိုနိုင်ငံ၌ မွေးဖွားနေထိုင်ကြသည့် နိုင်ငံသား ပြည်သူတို့သာ ဖြစ်သည်။ ပြည်သူတို့ကသာ နိုင်ငံ့အာဏာကို အမှန်တကယ် ပိုင်ဆိုင်သည်။

နိုင်ငံ့အာဏာကို ပြည်သူက ပိုင်သည်ဖြစ်၍ ပြည်သူတို့ကသာ မိမိတို့ကိုယ်စား လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မည့် အရည်အချင်းရှိ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များကို ရွေးချယ်တင်မြှောက်ခြင်းဖြစ်သည်။ မည်သူ တဦး-တဖွဲ့ ကမျှ နိုင်ငံ့အာဏာကို ဖွတ်အတင်းလုယူ ဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့် မရှိ။ မိမိကိုယ်ကို ဖွတ်အတင်း ရွေးချယ် တင်မြှောက်ပိုင်ခွင့်လည်း မရှိပေ။

ပြည်သူတို့လိုလားတောင်းတသည့် ပြည်သူ့ရေးရာ၊ နိုင်ငံ့ရေးရာကိစ္စများကို ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တို့က ဖြေရှင်းစီမံဆောင်ရွက်ပေးရာတွင် ပြည်သူ့အများစုက ထောက်ခံ အတည်ပြုထားသည့် နိုင်ငံ့ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေကို ကိုးကား၍ အတိအကျ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရသည်။

အကယ်၍ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တို့က တာဝန်မကျေပွန်ခဲ့သော်၊ အရည်အချင်း မပြည့်မီခဲ့သော် ဂုဏ် သိက္ခာရှိရှိ နှုတ်ထွက်ပေးရသည်။ ပြည်သူတို့ကလည်း ထိုသူတို့အား အပ်နှင်းထားသော လုပ်ပိုင်ခွင့် အာဏာကို ရုပ်သိမ်းပြီး အခြားသင့်တော်သူများဖြင့် အစားထိုး ကိုယ်စားပြုစေသည်။

နိုင်ငံနှင့် ပြည်သူတို့အပေါ် အကောင်းဆုံး အလုပ်အကျွေးပြုနိုင်သည်ဟု ပြည်သူတို့၏ ယုံကြည်အားကိုး ခြင်းကို သက်သေထူနိုင်ရန် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တို့က တစက္ကန့်မလပ် အာရုံစိုက်ကြိုးပမ်းနေရသည်။ ထိုသို့သက်သေပြနိုင်ခြင်းနှင့် နောင်လာနောက်သားတို့အား သမိုင်း အမွေအနှစ်ကောင်းများ ပေးအပ် နိုင်ခြင်းတို့မှာ ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်တို့၏ တန်ဖိုးကြီးသော ဂုဏ်ပုဒ်များ ဖြစ်သည်။

နိုင်ငံတခုလုံး၊ နိုင်ငံသားအားလုံးနှင့် တိုက်ရိုက်ပတ်သက်သည့် အရေးအရာကိစ္စများကို စနစ်တကျဖြင့် တိကျမှန်ကန်အောင် လုပ်ဆောင်ပေးနိုင်မည့်၊ တနည်းအားဖြင့် ထိုနိုင်ငံနှင့်ကိုက်ညီမည့် စနစ်တခုကို ဖန်တီးထားနိုင်ရေးမှာ မလွယ်ကူပါ။ နှစ်ပေါင်းများစွာ၊ လူသားအရင်းအမြစ်ပေါင်းများစွာနှင့် အခြားသော အကုန်အကျများစွာတို့ကို ရင်းနှီးယူရသည်။ နိုင်ငံရေး စရိုက်သဘာဝတခုကို အခြေတကျဖြစ်အောင် လုပ်ယူရသည်။

အဆိုပါ စနစ်တခုကို ကာလအတန်ကြာအောင် တည်ငြိမ်စွာ ထိန်းသိမ်းနိုင်သည့် နိုင်ငံတွင် ပြည်သူနှင့် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များအကြား ကြီးမားသောပဋိပက္ခများ ဖြစ်ပေါ်ခြင်းမရှိပဲ အထိုက်အလျောက်

ငြိမ်းချမ်းနေတတ်သည်။ ထိုအခြေအနေအောက်တွင် ပြည်သူ့အများတို့က ဖြစ်စေချင်သည့် သင့်တင့် မျှတသော ဆန္ဒများအတိုင်း ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ်များက အမှန်တကယ်တမ်း တာဝန်ယူ လုပ်ဆောင် ပေးနိုင်သဖြင့် နိုင်ငံသားတစ်ဦးချင်း၌ အနည်းနှင့်အများ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးလာသည်။ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးနေသည့် နိုင်ငံသားတစ်ဦးချင်းကို နိုင်ငံအတိုင်းအတာဖြင့် စုပေါင်းလိုက်လျှင် နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သည်ဟု သတ်မှတ်၍ ရလေသည်။

ဤသည်မှာ ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်၊ ရှိသင့်ရှိထိုက်သော ပထမ အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

သို့သော် နိုင်ငံနှင့်နိုင်ငံသားတို့ကို ပိုမိုကာကွယ်စောင့်ရှောက်ပေးနိုင်သည် (သို့) နိုင်ငံ၏တိုးတက် ဖွံ့ဖြိုးမှု များကို ပိုမိုဆောင်ရွက်ပေးနိုင်သည်ဟု ကြောင်းကျိုးခိုင်လုံမှုမရှိသော မျှော်လင့်ချက်နှင့် အကြောင်းပြချက်များပေး၍ နိုင်ငံအာဏာကို လူတစ်ဦး-တစ်ဖွဲ့ကသာ လက်ဝါးကြီးအုပ်ထားတတ်ကြသည်။

ထိုသို့သော အခြေအနေမျိုးတွင် အခြားသော အရည်အချင်းရှိသူများ (သို့) ပြည်သူတို့က ရွေးချယ် တင်မြှောက်ထားသူများမှာ နိုင်ငံရေးရာ စီမံဆောင်ရွက်ပိုင်ခွင့်များကို လွှဲပြောင်း လုပ်ဆောင်နိုင်ခြင်း မရှိပဲ ဖြစ်နေတတ်သည်။

တဖန် အဆိုပါအခြေအနေမျိုး၌ပင် အုပ်ချုပ်ခံလူတန်းစားနှင့် အုပ်ချုပ်သူ ဟူသည့် အဓိပ္ပာယ် သတ်မှတ်ချက်က သိသာစွာ ကွဲပြားထင်ရှားလာသည်။ အမှန်စင်စစ် ပြည်သူနှင့် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် ဟူ၍ တဘက်နှင့်တဘက် သံသယကင်းစွာ လက်တွဲလုပ်ဆောင်နိုင်မည့် အနေအထားမျိုးဖြင့် ပြည်သူ့အချင်းချင်း ကြည်ဖြူစွာ ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူယှဉ်တွဲ နေထိုင်နိုင်ခြင်းက အလွန်ကောင်းမွန်ကြောင်း ယေဘုယျအားဖြင့် လက်ခံတတ်ကြသည်။

သို့သော် အာဏာကို မက်မောသည့် တစ်ဦး-တစ်ဖွဲ့က ပြည်သူနှင့် ပြည်သူ့ကိုယ်စားလှယ် ဟူသော အဓိပ္ပာယ်ကို ပျက်ပြားစေလျက် တဘက်နှင့်တဘက်တွင် သံသယ-အမှန်း-ရန်ငြိုး-အာယာတနှင့် ကျူးလွန်ထားသည့် အမှားအပေါ် စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်များထားရှိကာ တင်းတင်းမာမာ ရန်သူသဖွယ် ဆက်ဆံသည့် အနေအထားကို တမင်တကာ ပြောင်းလဲယူလိုက်ခြင်းသာ ဖြစ်သည်။

သို့ဖြစ်ရာ အုပ်ချုပ်ခံလူတန်းစားနှင့် အုပ်ချုပ်သူအကြားတွင် ပဋိပက္ခများ ရှိလာသည်။ ပဋိပက္ခများမှာ ဖြေရှင်း၍ မရနိုင်လောက်အောင် ကြီးမားကျယ်ပြန့်လာတတ်သည်။ နောက်ဆုံးတွင် မိမိတို့ စွမ်းနိုင်သမျှ အင်အားတို့ကို အသုံးပြုလျက် ဆန့်ကျင်ဘက်ကို အပြုတ်တိုက်သည်အထိ ဖြစ်လာသည်။

ထိုအခါ နိုင်ငံတွင်း၌ ငြိမ်းချမ်းရေး ဆိတ်သုန်းရသည်။ အုပ်ချုပ်သူတို့ကိုယ်တိုင်က တရားဥပဒေ စိုးမိုးမှုကို မထိမ့်မြင် ပြုလာသည်။ အုပ်ချုပ်ခံ လူတန်းစားတို့ကလည်း မတရားသည့် အမိန့်အာဏာများကို ရဲရဲဝန်ဝန် ဖီဆန်လာကြသည်။ ယင်းကိုတုန့်ပြန်သည့်အနေဖြင့် တရားစီရင်ရေးနှင့် ဥပဒေပြုရေးဘက်၌ လိုအပ်သည်ထက် အလွန်အကျွံ ဆောင်ရွက်လာသည်။ အုပ်ချုပ်ရေးပိုင်း၌ပါ အလွန်အကျွံ တင်းကြပ်မှုများ ဖြစ်လာသည်။ မလိုအပ်ပဲ အင်အားအလွန်အကျွံ သုံးစွဲသဖြင့် ပဋိပက္ခကို ပိုမိုတင်းမာနေစေသည်။

အုပ်ချုပ်သူ အာဏာပိုင်တို့က နိုင်ငံသားတစ်ဦးတယောက်အား မိမိဘက်ခြမ်းမှမဟုတ်လျှင် လူသားတစ်ဦးအဖြစ် မမြင်နိုင်တော့။ ထိုသူ၏ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် အရည်အချင်းတို့ကို လေးစားရကောင်းမှန်းလည်း မသိနိုင်လောက်အောင် စိုးရိမ်ပူပန်မှုများဖြင့် မွန်ထူကာ ရက်ရက်စက်စက် နှိပ်ကွပ်တော့သည်။ ထိုအခါ လူ့အခွင့်အရေး ချိုးဖောက်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

နိုင်ငံ့ယန္တရားများလည်း ပုံမှန်လည်ပတ်ခြင်း မရှိတော့ပဲ ချွတ်ချော် ပျက်စီးလာသည်။ တနိုင်ငံလုံး၊ နိုင်ငံသားအားလုံး တပြေးညီ တိုးတက်ဖွံ့ဖြိုးရမည့်အစား အုပ်ချုပ်သူ ခေါင်းဆောင်ပိုင်း လူနည်းစု တစု ကလွဲ၍ တတိုင်းပြည်လုံး ပြည်သူတရပ်လုံး အဘက်ဘက်မှ ကျဆင်းဆုတ်ယုတ်လာနေသည်။

မူလအစက မည်သည့် ပြည်ပ ပယောဂမှ မရှိခဲ့သည်မှာ ထင်ရှားသည်။ ပြည်သူပိုင်ဆိုင်သည့် နိုင်ငံ့ အာဏာကို လူပုဂ္ဂိုလ် တဦး-တဖွဲ့က ဖွတ်အတင်းရယူသည့် အကြောင်းရင်းကြောင့်သာ ကြမ္မာဆိုးကျိုး ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်သည်။

ဤသည်မှာ မဖြစ်သင့် မဖြစ်ထိုက်သော၊ မရှိသင့် မရှိထိုက်သော ဒုတိယ အမျိုးအစား ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံမှာ ဒုတိယအမျိုးအစားတွင် ပါဝင်နေခဲ့သည်။ ၁၉၆၂ ခုနှစ် ဗိုလ်ချုပ်ကြီးနေဝင်း အာဏာ သိမ်းသည့်အချိန်မှစ၍ ယနေ့ခေတ်ကာလ ဗိုလ်ချုပ်မှူးကြီးသန်းရွှေ အာဏာသိမ်းပိုက်ထားသည့်တိုင် ဖြစ်သည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ပထမ အမျိုးအစားတွင် ပါဝင်သင့်သည်မှာ ကြာပြီဖြစ်သည်။ ပါဝင်နိုင်စွမ်းလည်း အတော်အသင့် ရှိသည်။ အိမ်နီးချင်းနိုင်ငံများနှင့် နှိုင်းယှဉ်လျှင် သိသိသာသာ အဖြေထွက်သည်။

လက်ရှိ ပစ္စုပ္ပန်မြင်ကွင်းသည် အနာဂတ်မြန်မာနိုင်ငံအတွက် လက်ခံနိုင်စရာ ကောင်းလောက်သော အခြေခံအချက်များ မရှိသည်ကို လွယ်လင့်တကူ တွေ့နိုင်သည်။ လက်ရှိအခြေအနေများအား အမှန်ကို အမှန်အတိုင်း ရှုမြင်သုံးသပ်နိုင်ပါမှ ရှေ့ဆက်လုပ်မည့် အမျိုးသား နိုင်ငံရေးကိစ္စများတွင် အမှားကင်း မည်ဖြစ်သည်။

တနိုင်ငံလုံး အတိုင်းအတာဖြင့် ဖြစ်သင့်ဖြစ်ထိုက်သည်များကို တော်တည့်မှန်ကန်စွာ လုပ်ဆောင်ပေးရန် မည်သည့်အခါမှ အချိန်နှောင်းလေ့ မရှိပါ။ မှားနေသည်ကို ပြန်ပြင်ရသည်မှာ ရှက်စရာကောင်းသည့် ကိစ္စလည်း မဟုတ်ပါ။ နိုင်ငံရေးဆိုသည်မှာ ပရဟိတ အလုပ်ဖြစ်၍ ဂုဏ်ယူစရာပင် ကောင်းနေတော့ သည်ကို တွေးကြည့်ရုံဖြင့် သိနိုင်သည်။

သို့ဖြစ်၍ မြန်မာနိုင်ငံကို ဂုဏ်သိက္ခာရှိရှိ တိုးတက်စေချင်သူများ၊ မြန်မာပြည်သူတို့ ကြီးပွားချမ်းသာနေ ကြသည်ကို မုဒိတာပွားလိုသူများအနေဖြင့် အတိတ်ကာလက ပြုပြင်နိုင်စွမ်း မရှိခဲ့သည်များကို ယနေ့ ဆုံးဖြတ်၍ စတင်ပြုပြင်ပေးနိုင်ရန် လိုအပ်လာသည်။

ဤနေရာတွင် အများသူငါတို့က မေးလေ့မေးထ ရှိသည်။ "ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ဘယ်လိုလုပ်မလဲ" ဆိုသည့် မေးခွန်းဖြစ်သည်။ နိုင်ငံ့အရေးတွင် ထကြွလှုံ့လ အပြည့်အဝဖြင့် အားကြီးမာန်တက်လုပ်ခဲ့သမျှ ထိထိ ရောက်ရောက် မအောင်မြင်သောအခါ လက်ညှိုးထိုး အပြစ်တင်ရန် ပစ်မှတ်ကို ရှာလာတတ်သည်။ သို့မဟုတ်လည်း မိမိကိုယ်ကိုပင် သံသယ ဝင်တတ်ကြသည်။ ဘာဆက်လုပ်ရမည်ကို ဆက်လက် စဉ်းစားစီစဉ်ရန် အားလျော့တတ်ကြသည်။

(အပိုင်း-၂ ကို ဆက်လက်ဖော်ပြပါမည်။)

လွင်အောင်စိုး